

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSLĄZAK
wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje
miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

TELEFON Nr. 1414.
P. K. O. Katowice 304540.

OGŁOSZENIA
oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milime-
trowy kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.
REDAKCJA i EKSPEDYCJA
znajduje się w Katowicach, ul. św. Stanisława 4.

Nr. 236

Katowice, wtorek 13-go października 1931 r.

Rok 30

Odchodzi bez żalu.

Jest utartym zwyczajem, że nad grobem znakomitych i zasłużonych ludzi wygłasza się mowy pogrzebowe, w których mówca obrazuje życie nieboszczyka i podnosi wartości, jakie wniósł on do społeczeństwa, czy też ludzkości. Zwykle po wymienieniu szeregu większego lub mniejszego znaczenia zasług oraz po przedstawieniu pożyteczności życia odchodzącego w zaświaty człowieka — mówca w słowach smętnych wyraża żal, że ludzkość traci w nieboszczyku tak wartościową postać. Pożegnanie człowieka na progę wieczności przez ludzi, skazanych jeszcze na dalszą wędrówkę doczesną ma niewątpliwie pewne znaczenie moralne: zastępuje ono bowiem, a raczej może wyobraża sąd ludzki o zgasłym człowieku.

Ale nie tylko nad grobem wygłasza się pożegnalne mowy. Przywilej ten posiadli również mężowie stanu, odchodzący ze swych stanowisk do życia prywatnego, w zacisze niepamięci ludzkiej. I tu „sąd“ w postaci opinii publicznej zabiera swój głos za pośrednictwem gazet. Zwykle wyrok tej opinii wypada o wiele surowiej i o wiele prawdziwiej niż wówczas, gdy żegna się kogoś nad grobem.

Śmiercią polityczną umarł Curtius, minister spraw zagranicznych Niemiec. Bilans jego działalności na stanowisku ministra państwa, uchodzącego w świecie za ognisko wszelkich niepokojów politycznych, jest niezwykle smutny i oplakany. Mógł on bowiem w zachmurzonym horyzont polityczny Europy wnieść niejedną jasną promień, nieraz bowiem zależało od jego dobrej woli ułciszenie i złagodzenie burz narodowościowych czy gospodarczych w przeladowanej elektrycznością atmosferze wojennej. Nie chciał jednak w swej politycznej działalności uciekać się do dobrej woli, a przeciwnie, gdzie tylko mógł stosunki zagnął i rozpałał zarzewie przeciwieństw między państwami.

Toteż nie można się dziwić faktowi, że dymisja jego przeszła bez większego wrażenia w świecie politycznym, a będąc nawet czy wiadomość o ustąpieniu jego nie spotkała się z westchnieniem ulgi u europejskich mężów stanu, pragnących szczerze pokoju. Specjalnie, jeżeli chodzi o teren Ligi narodów, nie można powiedzieć, by cieszył się on tu szczególną powagą. Osoba jego w porównaniu z takimi silnymi indywidualnościami jak Briand lub lord Robert Cecil przedstawiała się bardzo blade. Nie mógł się on równać także z delegatami włoskimi do Ligi Grandim i Scialoją, którzy w Lidze posiadali o wiele silniejsze pozycje niż p. Curtius. Pierwszy z tego powodu, że poza sobą czuł zawsze zawartą wolę swego narodu włoskiego, czego Curtius nigdy nie posiadał w swej ojczyźnie, drugi zaś przewyższał niemieckiego ministra o całe niebo wiedzą i doświadczeniem.

Wielki dzień lotniczy w Katowicach.

Żywiotowe powitanie naszych Ślązaczek przez tłumy ludności.

Kilkudziesięcioletnie tłumy publiczności zgromadziły się dookoła lotniska, a setki aut przybyło z Krakowa, Zagłębia Dąbrowskiego, całego Śląska i Niemiec.

Lotnisko zostało pięknie udekorowane zielenią i flagami państwowymi, przy-

bierając niezwykle odświętny, do tej pory niewidziany wygląd.

Punktem kulminacyjnym na lotnisku w Katowicach był powrót śląskich lotniczek na samolotach „Śląsk“ i „Powstaniec“, Danuty Sikorzanki z Marią Warjasówną, które dokonały brawurowego

lotu dookoła Polski, przebywszy 15 etapów.

Punktualnie o godz. 2.15 oba samoloty wylądowały na lotnisku. Powrót dzielnych niewiast powitano hucznie brawami. Na lotnisku przywitał je pan wojewoda dr. Grażyński, oraz przedstawiciele Śląskiego Aeroklubu i Wojewódzkiego Komitetu LOPP. i wojskowości.

Na powitanie stawili się także oficerowie lotniczy, rodziny bohaterskich pilotek, które obdarzono mnóstwem kwiatów. Lotniczkom rozentuzjzmowana publiczność zgotowała niebywałą owację. Brawom i okrzykom na ich cześć nie było końca.

Na pamiątkę raidu otrzymała każda z lotniczek złoty zegarek, a gratulacje złożył im pan wojewoda dr. Grażyński oraz w imieniu pana Ministra Komunikacji, naczelnik wydziału lotnictwa cywilnego przy Min. Komunikacji, płk. Filipowicz.

Po powitaniu ich rozpoczęły się popisy eskadry poznańskiej pod dowództwem mjr. Pawlikowskiego z udziałem kpt. Münlera, por. Wyrwickiego i por. Łaguny, a następnie krakowskiej z kpt. Piotrowiczem, kpt. Bajaniem, por. Laszkowskim, por. Laszkiewiczem i sierż. Konopką.

Rozpoczęły się brawurowe ewolucje akrobatyczne w powietrzu: „loopingi“, „beczki“, „Immelmany“, loty na „plecach“, „korkociągi“, które wprowadzały w podziw i zdumienie wszystkich, zapierając widzom dech w piersiach.

Zwłaszcza popisy płk. Kossowskiego, który na wysokości 2000 mtr. wykonał szereg karkołomnych akrobacji powietrznych, wzbudziły ogólny podziw, a entuzjazm tłumów wzrósł do niebywanych granic podczas popisów kpt. Orlińskiego.

Maszyna kpt. Orlińskiego, wykonana całkowicie w Polskich Zakładach Lotniczych, była przedmiotem podziwu. Po opuszczeniu się na lotnisko kpt. Orlińskiemu zgotowano owację i życzenia złożyli mu wszyscy wraz z panem wojewodą dr. Grażyńskim.

Zkolei nastąpił konkurs modeli aeroplanów, zorganizowany przez Woj. Sekcję Kolejową LOPP. Do konkursu stanęło 60 instruktorów ze swymi aparatami. Szczegółowy wynik konkursu podamy w najbliższym numerze.

Wspaniałe popisy na lotnisku zakończone zostały pokazem bombardowania obiektu przez samoloty bojowe, prowadzone przez por. Stelmacha, Łachwę i Tyrkalskiego.

Wczorajsza impreza na lotnisku — przeszła oczekiwania wszystkich i zaliczyć ją śmiało należy do jednej z najbardziej udatnych zarówno pod względem organizacyjnym, finansowym jak i propagandowym.

Wojnę rządowi Brüninga, socjalistom i komunistom wypowiada kongres nacjonalistów w Harzburgu.

Berlin. Obradujący w Harzburgu kongres opozycji narodowej wzbudza w całych Niemczech niezwykle zainteresowanie. W hotelu, w którym zamieszkali przybyli na kongres liczni członkowie b. domu panujących Niemiec, szczególnie uwagę zwraca na siebie obecność dwóch synów b. cesarza Wilhelma pruskiego. Obok Hugenerga i Hitlera oraz przywódców Stahlhelmu przyjechali do Harzburga delegaci ciężkiego przemysłu i kół agrarnych. Jako reprezentanci b. domu cesarskiego przybyli m. in. b. minister wojny gen. v. Einem, znany komendant puczu Kappa, gen. Lüttwitz oraz generałowie v. Golwitz, Hutier, v. Falkenhausen i admirał Trotha. Cały sztab komendantów armii niemieckiej z czasów wojny stawili się na wezwanie związków ojczyźnianych. Partja ludowa wydelegowała jako przedstawiciela swego gen. v. Sekta. Związki ojczyźniane reprezentuje gen. v. Goltz. Frakcje narodowo-socjalistyczna i niemiecko-narodowa biorą udział w obradach w komplecie. Wczoraj wieczorem obradowała frakcja niemiecko-narodowa. Hugenberg wygłosił przemówienie, w którym m. in. podkreślił, że narazie nie jest pewnym, czy opozycji narodowej uda się w dniu 13 bm. obalić gabinet Brüninga, niemniej jednak cel ten osiągnąć muszą stronnictwa nacjonalistyczne

w niedalekim czasie, ponieważ rząd Brüninga rozbił się o trudności gospodarcze, przed jakimi Niemcy staną w ciągu miesięcy zimowych. Dzisiaj przed południem odbywały się narady między frakcjami. Obecni byli przy tem trzej posłowie Landvolku oraz delegacja partji gospodarczej. W wyniku tych narad frakcja niemiecko-narodowa i hitlerowcy oraz grupa posłów Landvolku uchwaliły zgłosić w Reichstagu wnioski, domagające się wyrażenia rządowi Brüningowi votum nieufności oraz wzywające prezydenta Hindenburga do rozwiązania parlamentu i rozpisania nowych wyborów na dzień 8 listopada. Wnioski te każda z frakcji zgłosiła odrębnie dla zaznaczenia swej samodzielności. W posiedzeniu frakcji narodowo-socjalistycznej uczestniczył Hitler, który w dłuższym przemówieniu zaznaczył m. in., iż cały obóz narodowo-socjalistyczny dąży do przewyższenia przeciwieństw klasowych w Niemczech, zapowiadając bezwzględną walkę z obozem marksistów i bolszewizmem. Narodowi socjaliści nie cofną się przed ostatecznymi konsekwencjami w tej walce. Odnosnie do polityki zagran. Hitler oświadczył, że narodowi - socjaliści godzą się, żeby Niemcy spełniły zobowiązania finansowe niepolityczne, przyjęte na siebie wobec granicy.

Curtius nie potrafił w Lidze narodów wnieść się ponad skostniałe podwórko niemieckie i każdą sprawę starał się nagiąć do interesów niemieckich. Brakowało mu orlego spojrzenia na całokształt zagadnień międzynarodowych, obracał się tylko w sferze drobnych jałtrzeń, ulegając zawsze naciskowi organizacyjnej bojowych Niemiec. Ten rys marksistowskości b. ministra Curtiusa szczególnie uwypuklał się, jeżeli chodziło o sprawy mniejszości, zwłaszcza w Polsce, której się stał zagorzałym obrońcą-advokatem i po adwokacku też poczynił sobie, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że najsmielsze nawet posunięcia adwokackie, jeśli godzą w powagę Rady Ligi i sekretariatu, pozbawiają go znamienia dobrego polityka, zasiadającego na równych prawach w Radzie Ligi z delegatami wielkich mocarstw.

Trafnie oceniła Curtiusa jedna z ga-

zet szwajcarskich, pisząc, że „nie posiadając on własnej powagi, szukał jej w energicznych wystąpieniach krasomówczych. Sądził, że wygłaszając mocne przemówienia przestraszy Polskę i sprawi przyjemność nacjonalistom niemieckim. Był to błąd zasadniczy Curtiusa. Jego chwile energii nie przestraszyły nikogo, ponieważ miał za sobą kraj słaby i pogrążony w niezgodzie. Kończyło się tedy zawsze na niepowodzeniach, z których najbardziej dramatycznym była likwidacja unji celnej z Austrią“, która była ostatecznym przypieczętowaniem losu Curtiusa na stanowisku ministra spraw zagranicznych Rzeszy.

Curtius odchodzi bez żalu z widowni polityki międzynarodowej, gdyż nie umiał dołożyć cegiełki do budowy świątyni powszechnego pokoju, raczej rzucał w nią taranem groźb i źle tajonej nienawiści.

Dlaczego rok bieżący był taki deszczowy?

Obecnie pada i padać będzie więcej niż dawniej.

Ubiegłe lato pożegnaliśmy bez żalu. Nie było bowiem człowieka, któremu by nie dokuczyły lipcowe i sierpniowe deszcze. Deszcze te padały obficie na całym globie ziemskim.

Jedni przypisują to wpływowi planety Marsa, który w tych tygodniach zbliża się do ziemi, inni wpływowi księżycy, a jeszcze inni narzekali na radio itd. W każdym razie coś jednak jest nie w porządku z pogodą. Coś tam gdzieś nie „funkcjonuje“, tak, jak przedtem.

Starsi przypominają sobie, że w okresie ich dzieciństwa było wiele więcej dni pogodnych niż obecnie.

Pamiętają oni lato suche w roku 1911, kiedy to naprzykład w całych Niemczech nie spadło ani kropli deszczu przez 14 tygodni. Podobnie suchy rok, przynajmniej w Europie środkowej i Północnej Ameryce, był rok 1904.

Obecnie zaś spada o 12 procent deszczu więcej niż przedtem. Dowodzą tego spostrzeżenia najstarszego obserwatorium w Paryżu, utworzonego w początkach wieku siedemnastego. Według tych spostrzeżeń do roku 1800 nie było dziesiątki lat, w któreby przeciętnie spadło więcej niż 500 milimetrów deszczu. Od tego czasu jednak liczba ta podnosi się

i ostatnie dwa dziesięciolecia wykazały przeciętnie po 560 milimetrów, czyli 560 hektolitrów na 1 metr kwadratowy deszczu.

Na tak obfite opady atmosferyczne istnieje pewien wpływ, którego uczeni dotąd nie wyjaśnili. Niemalże znaczenie mają tutaj plamy na słońcu, wpływy księżycy, obniżanie się poziomu Morza Śródziemnego itd.

Niektórzy uczeni twierdzą na pod-

stawie spostrzeżeń, że w pogodzie istnieją siedmioletnie okresy suche i deszczowe.

W każdym, nawet w suchym okresie, należy dodawać 12 procent deszczu więcej niż do roku 1800. Zatem obecnie przeżywamy najwyższe napięcie siedmioletniego okresu deszczowego. Gdyż tylko tem można wytłumaczyć olbrzymie ilości deszczu, jakie spadły w roku bieżącym.

Doniesie uchwały arcybiskupstwa polskiego na Jasnej Górze.

W konferencji Episkopatu, która odbyła się w dniach 6—8 października w Częstochowie, wzięło udział 34 Ks. Ks. Biskupów. Przedmiotem narad były aktualne sprawy religijne i moralno-wychowawcze, jak: religijne wychowanie młodzieży szkolnej i pozaszkolnej, obrona społeczeństwa katolickiego przed ateuszostwem i demoralizacją szerzoną przez pewnych publicystów i niedowiarłów, oraz wzmocnienie ducha katolickiego przez rozwinięcie Akcji Katolickiej.

Episkopat zaniepokojony zmniejszeniem liczby godzin nauki religii w niektórych szkołach, oraz zwlekaniem wykonania tych postanowień konkordatu, których niewykonanie naraża Kościół na poważne trudności i szkody, powziął odpowiednie postanowienia. Także ujawniony projekt ustawy małżeńskiej, godzący w zasadnicze podstawy

małżeństwa chrześcijańskiego, poddano zbadań i powzięto odpowiednie postanowienia.

Zastanawiano się również nad projektem nowego kodeksu karnego, który przekazano osobnej komisji w celu zajęcia się tym projektem w stosunku do przepisów wiary i moralności katolickiej.

Co do organizacji katolickich Zjazdów rozpatrywano trudności na jakie organizacje te napotykały w działalności swojej ze strony czynników usiłujących pozbawić Kościół wpływu na młodzież.

Poza tem załatwiono jeszcze wiele spraw dotyczących wewnętrznego życia Kościoła, jego instytucyj naukowych, duchowieństwa oraz dobroczynnej działalności, zwłaszcza w obecnym gospodarstwie przesileniu.

Wreszcie zdecydowano odbyć w latach najbliższych synod plenarny.

Liczba kardynałów zmniejsza się.

Śmierć kardynała Ragonessiego zmniejszyła jeszcze ilość kardynałów Włochów w św Kolegium kardynalskim liczącym obecnie 55 członków, podczas gdy akt konstytucyjny Papieża Sykstusa V przewiduje pełny skład w ilości 70 członków. W praktyce oddawna stosowanej liczba członków św Kolegium nie dochodzi do pełnego składu przewidzianego, aczkolwiek w pewnych okresach została ona przewyższona. Obecny stan spowodowany został nie tylko znaczną śmiertelnością wśród kardynałów, ale i faktem, że od czerwca 1930 r. Pius XI nie podniósł nikogo wśród wielkich dygnitarzy religijnych do godności kardynała. Jak już donosiliśmy, stan ten upoważnia do twierdzenia, że w miesiącu grudniu b. r. Pius XI zwoła konsystorz

nowymi nominacjami wypełni przynajmniej częściowo olbrzymią lukę.

W obecnym stanie ilościowym kardynałowie narodowości nie włoskiej mają przewagę, gdyż kardynałów Włochów jest obecnie 26 wobec 29 różnych narodowości. Najstarszym kardynałem pod względem czasu nominacji jest kardynał Skrbensky, liczący 68 lat. b. arcybiskup Pragi za czasów Austro-Węgier; kardynał ten był mianowany jeszcze przez Leona XIII i był w swoim czasie najmłodszym kardynałem ze względu na wiek, liczył bowiem w dniu nominacji zaledwie 38 lat. Wśród kardynałów kurji stale zamieszki w Rzymie na ogólną ilość 24, jest 4 nie Włochów, a mianowicie Austriak Frürwirth, Holender Van Rossum, Niemiec Ehrle i Francuz Lepicier.

Walka z Kościołem w Peru.

Od czasu obalenia prezydenta Legui Peru doznało, jak wiadomo, szeregu gwałtownych wstrząsów politycznych, które fatalnie odbiły się na rozwoju stosunków ekonomicznych tej republiki południowo-amerykańskiej. Nie mniej boleśnie wpłynęły te wypadki na życie duchowe narodu. Czynniki, które po usunięciu Legui w drodze zamachu stanu dawały się do władzy, podjęły działalność wybitnie antyreligijną. Ostatnim objawem ich nastawienia antyklerykalnego jest chęć pozbawienia duchowieństwa katolickiego pewnych praw obywatelskich. W projekcie nowej ustawy wyborczej, który ma być przedłożony parlamentowi, artykuł 7 odbiera księżom czynne prawo wyborcze. Usunięto przedstawicieli duchowieństwa z list wyborczych tak samo, jak wojskowych służby czynnej, ale również tak samo, jak ludzi, którzy utracili swoje uprawnień obywatelskie. Zrobiono to, by zrównać kler raczej z tymi ostatnimi niż z wojskowymi. Stwierdził to Mgr. Mariano Holguin, biskup z Arequipa i administrator apostolski Limy, w proteście, który wystosował do rządu w imieniu Episkopatu i duchowieństwa peruwiańskiego. Podkreśliwszy krzyczącą niesprawiedliwość tego pomysłu i jego rażąca sprzeczność z postanowieniami konstytucji, biskup Holguin zaznaczył, że w ten sposób księża niejako usunięci zostali poza nawias społeczeństwa. Przypominając zasługi kleru peruwiańskiego, który od wojny o niepodległość aż do chwili obecnej dał tyle wspaniałych dowodów swego patriotyzmu i którego członkowie uświetnili trybunę parlamentu, protest kończy się stwierdzeniem, że prawa duchowieństwa w dziedzinie wyborczej nie mogą być dyskutowane. Należy ufać, że rząd z Limy ostatecznie wyrzeknie się popierania projektu, który nie odpowiada przekonaniom olbrzymiej większości peruwiańczyków.

Śmierć króla lasów.

Encyklika

PAPIEŻA PIUSA XI

do patriarchów, prymasów, arcybiskupów, biskupów i innych ordynariuszów o „Akcji Katolickiej“.

7) (Ciąg dalszy.)

Pozostają kółka katolickiej młodzieży męskiej tej samej młodzieży katolickiej, którą w partyjnych publikacjach dla młodzieży i w odczytach i w okólnikach tak zwanych hierarchów przedstawia się i wskazuje za cel obelg i urągawisk (przy jakim poczuciu odpowiedzialności pedagogicznej, żeby to tylko powiedzieć — każdy widzi) jako zbiorowisko tchórzów, dobrych jedynie do noszenia świec i recytowania Różańców w czasie procesyj, a która, być może dla tego, w tych ostatnich czasach była tylekroć i z tak mało szlachetną odwagą narastowaną i maltretowaną aż do krwi, pozostawiona bez obrony przez tych, co mogli i powinni byli strzec jej i bronić, jeśli nie dla czego innego to dlatego, że bezbronna i pokojowo usposobiona, narastowaną była przez ludzi, mających przemoc i często uzbrojonych.

Jeśli tu jest najsilniejszy argument usiłowanego „burzenia“ (słowo, które

zaiste nie pozostawia wątpliwości co do intencji) Naszych drogich i bohaterskich stowarzyszeń młodzieży Akcji Katolickiej, to widzicie, Czcigodni Bracia, iż możemy i musimy cieszyć się, że argument ten już sam przez się okazuje się niewiarogodnym i nierzeczowym. Lecz, niestety, musimy powtórzyć że „mentis est iniquitas sibi“ (Psal. 26,12) i że „najsilniejszego argumentu“ do pożądanego burzenia szukać należy na innym terenie: walka jaka się toczy dziś nie jest polityczną, lecz walką o moralność i religię; wyrażnie o moralność i religię.

Trzeba zamykać oczy na tę prawdę i widzieć, a raczej wymyślić, politykę tam, gdzie niema nic prócz Religji i Moralności, ażeby dojść do wniosku, jak to czyni odezwa, że wytworzyła się absurdalna sytuacja silnej organizacji na usługach mocarstwa „obcego“ — „Watykanu“ — rzecz, na którą żaden rząd tego świata nie mógłby pozwolić.

Zasekwestrowano masowo dokumenty we wszystkich siedzibach Włoskiej Akcji Katolickiej, przejmując się (i to także się czyni) w dalszym ciągu i sekwestruje wszelką korespondencję, w której można podejrzewać jakiś związek ze Stowarzyszeniami pognębnymi, a nawet nie pognębnymi, — oratorja

Niech się zatem powie Nam, Krajowi, światu, jakie i ile jest dokumentów polityki propagowanej i kutej przez Akcję Katolicką ku niebezpieczeństwu Państwa. Śmiemy powiedzieć, że ich tam nie znaleziono, o ile nie czytać i nie interpretować podług zgóry powziętych idei, niesłusznych i całkowicie sprzecznych z faktami i oczywistością niezliczonych dowodów i świadectw. Gdyby w nich znaleziono dokumenty autentyczne i godne uwzględnienia, pierwsi byłibyśmy do ich uznania i wzięcia ich w rachubę. Kto jednak będzie chciał naprzykład pomawiać o politykę i politykę niebezpieczną dla Państwa, jakieś sygnalizowanie i oskarżanie się na pełne nienawiści traktowanie tylekroć i w tylu miejscach, nawet przed ostatnimi faktami, stosowane względem Akcji Katolickiej? Lub, kto oprze się na deklaracjach narzuconych i wymuszonych, co jak Nam stwierdzono, zdarzyło się w kilku miejscach?

Natomiast, właśnie między zasekwestrowanymi dokumentami, znajdują się niezliczone dowody i świadectwa głębokiej i wytrwałej nabożności i religijnej działalności zarówno całej Akcji Katolickiej, jak w szczególności Stowarzyszeń młodzieży i Stowarzyszeń akademi-

ckich. Wystarczy umieć czytać i oceniać, jakieś to My sami niezliczoną ilość razy czynili, programy, sprawozdania, protokoły kongresów, tygodni, studjów religijnych i modlitwy, rekolekcji, praktykowanie i propagowanie przystępowania do Sakramentów, konferencyj apologetycznych, studjów i pracy katechistycznej, współdziałania przy micjowaniu prawdziwej i czystej chrześcijańskiej charytatywności w Konferencyach Świętego Wincentego, działalności i współdziałania misyjnego.

Wobec takich faktów i takiego udokumentowania, a więc z okiem i ręką w rzeczywistości, mówiliśmy wczaj i jeszcze mówimy że oskarżanie Akcji Katolickiej o robienie polityki było i jest prawdziwą i zwykłą kalumnją. Fakty wykazały, do czego przez tę kalumnję zmierzano i co przygotowywano: rzadko w tak wielkiej skali sprawdziła się bajka o wilku i jagnięciu, a historia nie będzie mogła tego nie wspominać.

Aż do oczywistości pewni, że jesteśmy i utrzymujemy się na gruncie religijnym, nigdyśmy nie wierzyli w to, abyśmy mogli być uważani za „mocarstwo obce“, zwłaszcza przez katolików i katolików włoskich.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

